

TIFFANY

Olivia Gates

Életem szerelme

Heather MacAllister

Libben a szoknya

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Olivia Gates, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018*
A Tiffany 329. eredeti címe: *The Sarantos Baby Bargain* (Harlequin, Desire)
• *Magyarra fordította: Kiss Gábor*

© *Heather W. MacAllister, 2002 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018*
A Tiffany 330. eredeti címe: *Skirting the Issue* (Harlequin, Temptation)
Első magyarországi megjelenés: *Tiffany 210., Harlequin Magyarország Kft., 2007*
• *Magyarra fordította: Fekete Erika*

Nyomtatásban megjelent: a TIFFANY 329–330. számában, 2018
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-371-7

• *Kép: Thinkstock*

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.*
- *Felelős kiadó: dr. Bayer József*
- *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*
- *Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Olivia Gates

Életem szerelme

1. FEJEZET

Naomi Sinclair az irodai tévéképernyőn megjelenő arcra meredt. Arra az időre emlékeztette, amikor sejtette, hogyan érezhették magukat az emberek a Titanicon.

Mert ő maga is egy jéghegynek ütközött. Egy óriási jéghegynek. A neve Andreas Sarantos volt. Megfagyasztotta, egyidejűleg megoldasztotta őt...

Noha rengeteg sztorit hallott arról, mi történik azokkal, akik összeütközésbe kerülnek a férfival, nem tért ki előle. Tehát a karambol megtörtént. Mindazonáltal nem csak egy rövid kis incidens volt, ó nem! Két évig tartott. És az eredmény a totális összeomlás.

Négy év után viszontlátni Andreast, mélységesen felkavarta Naomit. Eszébe jutott, mit mondott neki a férfi a legeslegeső napon.

– Nem lenne jó, ha köze lenne hozzám, Miss Sinclair. Hát menjen el, amíg képes rá!

Naomi még mindig hallani vélte a férfi mély hangját, görög akcentusát, és látta a tekintetét, amely mintha a lelke legmélyéig hatolna.

Hallgatnia kellett volna Andreasra. Túl későn döbbsent rá, hogy a szavai ígéretet hordoztak – annak az ígéretét, hogy tönkreteszi.

Ezt Andreas be is tartotta, semmit sem vethet a szemére. A történetekért egyedül őt, Naomit terheli a felelősség.

– Mit szólsz hozzá? Ismét a városban van!

A szavak visszahozták Naomit a valóságba.

Elfordította a tekintetét a csodaszép, de boldogtalanságot ígérő arcról, az üzlettársára, Malcolm Ulrichra nézett, és bólintott.

Malcolmnek igaza van, Andreas ismét a városban van, a Fifth Avenue-n található székházában. Miután négy évig távol volt... Naomi szíve szaporábban kalapált.

Malcolm izgatottnak tűnt.

– Már feladtam a tervet, hogy üzletet kötünk vele. Mindent saját maga intéz, és nagyon nehéz a közelébe férkőzni. – Újra a tévéképernyőre pillantott. – De most legalább itt van.

Naomi önkéntelenül követte Malcolm példáját, és megint Andreas szemébe nézett, amely úgy meredt a kamerába, mint ahogy egy farkas méregeti a nyulat.

Malcolm felsóhajtott.

– Még mindig képtelen vagyok elhinni, hogy nem tudtam rábírni az üzletre, amikor annak idején eljött hozzánk, hogy a Stefanidesszel kapcsolatos problémákról beszéljünk. De ezúttal ráveszem, hogy komolyan gondolja át a bővítési terveinket.

Naomi száján majdnem kicsúszott egy gúnyos megjegyzés. Andreas rajta sohasem gondolkozott el „komolyan”, amikor szeretők voltak. Egy szakmai kapcsolatról még kevésbé fog. Még az örületesen jó szex sem bírta rá, hogy belemenjen valamibe, amitől „kevés hasznot” remélt.

Elmagyarázta, hogy Malcolm és Naomi cégének a fejlesztése számos logisztikai problémát jelentene, és túl kevés profitot eredményezne. További üzleti megbeszélésekre aztán nem került sor, amíg együtt voltak.

Naomi azonban kételkedett abban, hogy le tudná beszélni Malcolmöt a további próbálkozásokról. Egyébként is túl kockázatos lenne. Malcolmnek nem szabad megtudnia, hogy mi volt közte és Andreas között... Csak a húga, Nadine és Andreas egyetlen barátja, Petros ismerték az igazságot. A többiek számára Andreas és ő üzletemberek voltak, akiknek az útja hébe-hóba keresztezte egymást. A milliárdos spekuláns – akinek minden sikerül, amibe csak belefog – és egy kis ingatlantársaság tulajdonosa, akinek még nevet kell szereznie magának a szakmában.

Utólag Naomi hihetetlenül hálás volt, hogy gyakorlatilag senki sem tudta meg, hogy ők egy pár voltak. Tehát nyugodtan csinálhatott úgy, mintha nem történt volna semmi. És ennek így is kell maradnia. Malcolmnek bele fog törni a foga Andreasba, de ő semmit sem tehet ellene.

Talán a férfi maga is sejti, hogy a vállalkozása reménytelen. Már hét évvel ezelőtt is próbálta elérni, hogy Andreas finanszírozza az egyik projektjüket – hiába. Naomi akkoriban alapította Malcolmmel és Kennel a Sinclair, Ulrich & Newman Developments Ltd-t, röviden a SUN Developmentset.

Andreas megvizsgálta az első projektjeiket, és Malcolm remélte, ráveheti, hogy finanszírozza a terveket. Naomi képekről már tudta, hogy Andreas hihetetlenül jól néz ki, de a személyes találkozás mégis felkavaró volt.

A férfi tekintete és köszöntése hűvös, közönyös volt, ennek ellenére akár egy atomtámadás érte volna Naomit. A találkozásuk első tizenöt percében Andreas lenyűgözte és megfélemlítette. Tett néhány kíméletlen megjegyzést a projektjükkel kapcsolatban, és rámutatott azokra a gyöngé pontokra, amelyekre sem ő, sem a partnerei nem gondoltak. Aztán hirtelen távozott. Ez azonban nem akadályozta meg Naomit, hogy gondoljon rá...

A képernyőn most épp azt látta, ahogy Andreas a limuzinjához megy. Még hátulról is olyan volt, akár egy ragadozó, amely könnyűszerrel győz, tönkretesz bárkit, és nem törődik az okozott károkkal. A riporternő, akit a találkozás szemlátomást elbizonytalanított, sajnálta, hogy nem beszélgethet vele tovább.

Naomi szívesen megmondta volna neki, hogy még senki nem kapott Andreas Sarantostól semmi jót. A kapcsolatai rendre szerelmi bánattal, megaláztatással és sebekkel végződtek.

Malcolm elővette a mobilját.

– A legjobb, ha rögtön felhívom, és megkérdezem, szánna-e rám egy órát, mielőtt ismét maga mögött hagyja a várost.

Naomi felállt, és úgy érezte, mintha hosszú kilométereket futott volna.

– Ezt rád hagyom.

– Hé... – Malcolm bosszúsan nézett rá. – Hová mész? Mindjárt lesz egy megbeszélésünk.

– Holnap is van nap. Egyébként is ma nem sok hasznomat vennéd. Nagyon aggódom Doráért.

Ez volt az igazság. Dora aznap belázasodott. Hannah, a bébiszitter ugyan állította, hogy semmi komoly, de a kislány betegsége és Andreas felbukkanása túlságosan felkavarta Naomit, képtelen volt tisztán gondolkozni. Ennyi erővel akár korábban haza is mehet.

Megpróbált mosolyogni.

– Neked meg fontos dolgaid vannak.

– Semmi sem fontosabb nálad.

Naomi nem válaszolt, inkább sietve távozott.

Malcolm gyakran tett kedves megjegyzéseket, de az utóbbi időben az volt a benyomása, hogy több van emögött. Őszintén remélte, hogy téved.

Eddig baráti és kellemes volt a munkakapcsolatuk. Ken és Malcolm boldog házasságban éltek – egyébként ez volt a legfőbb oka, hogy társult velük.

Ám Malcolm felesége három évvel ezelőtt rákban meghalt, és a hangulat az irodában megváltozott. Aztán a három hónappal ezelőtt bekövetkezett tragédia óta, amikor Nadine és Petros életüket veszítették, ezek a változások még egyértelműbbek lettek. Naomi csak remélhette, Malcolm titkon nem azon fáradozik, hogy meghódítsa őt.

Amikor Naomi belépett manhattani, Upper East Side-i lakásának ajtaján, nemcsak Malcolm szándékai foglalkoztatták, hanem Andreas hirtelen felbukkanása is. Miért jött vissza?

Az előszobai asztalra dobta a táskáját, aztán felakasztotta a kabátját. Lépteket hallott. Megfordult, és megpillantotta Hannah-t, aki korábban az ő bébiszittere volt, most meg Doráról gondoskodott. Az asszony arca aggodalmat tükrözött.

Naomi szíve kihagyott egy ütemet.

– Mi történt? Feljebb ment Dora láza? Miért nem hívtál fel? Nyomban jöttem volna, és hozom az orvost is.

Hannah megrökönyödve nézett Naomira.

– Ma már vagy tucatszor mondtam, hogy Dora láza lement, amint beadtad neki az orvosságot. Egy szép napot töltöttünk együtt, pár órával ezelőtt pedig elaludt.

Naomi a falnak dőlt, és megkönnyebbülten fellelegzett.

– Csak mert olyan aggodalmas arcot vágta... Sajnálom. Nehéz napom volt.

Hannah együttérzően nézett rá.

– Mindazok után, amin keresztülmentél, természetes, ha ideges vagy. Még csoda, hogy így tartod magad. De Dora miatt tényleg nem kell aggódnod. Szívós kis kölyök. Én csak tudom, hiszen felneveltem négy saját gyerekemet, valamint téged és Nadine-t.

– Én meg úgy látom, hogy semmit sem tudok a gyereknevelésről – panaszkodott Naomi. – Dora a jövő héten lesz tíz hónapos, és én még mindig zöldfülű kezdőnek érzem magam. Ha nincs mellettem, állandóan aggodalmaskodok. Ha baleset történne vele...

Ahogy Nadine-nel és Petrosszal, tette hozzá gondolatban. Elszorult a toroka, és a seb, amely az elmúlt három hónapban kezdett begyógyulni, újra felszakadt.

Hannah átölelte. Neki még a legnehezebb időszakokban is sikerült megnyugtania Naomit.

– Ha valakinek gondoskodnia kell egy gyerekről, természetes, ha aggodalmaskodik. Neked meg több okod van, mint másnak, hogy félj a balesetektől. De együtt majd vigyázunk rá, hogy Dorával ne történjen semmi baj. Biztonságban felneveljük, és egyszer majd ugyanolyan szépség lesz, mint az édesanyja, Nadine volt. Vagy mint a nagynénje.

Naomi szeme könnybe borult, ahogy a hűgára gondolt. Szíjogva hajtotta az arcát Hannah vállára, az asszony illata és simogatása lassan megnyugtatta. Hannah mindig is fontos része volt az életének. Kitöltötte az űrt, amit egykor az édesanyja halála maga mögött hagyott. Naomi akkor tizenhárom éves volt.

Most kibontakozott Hannah öleléséből, és próbált mosolyogni.

– Miért szaladtál ki ilyen gyorsan az előszobába? Betörőnek véltél? Akkor fegyvert kellett volna magaddal hoznod. – Naomit ismét elöntötte az aggodalom. – Ha ilyesmi történne, ígérd meg nekem, hogy Dorával együtt bezárkózol, és hívod a rendőrséget!

Hannah felemelte a kezét.

– Ma tényleg nagyon ideges vagy. Ez a lakás abszolút biztonságos, olyan zárat szereltettél az ajtóra, amelyek a hadsereg támadásával is dacolnának. Ide senki nem jöhet be hívatlanul. – Az asszony elhallgatott, és habozott, miközben barátságos arcára nyugtalanság ült ki. – És nem ez volt a sietségem oka. El akartalak csípni.

– Elcsípni? Hogyhogy?

– Mielőtt belépsz a nappaliba, és találkozol velem – ütötte meg Naomi fülét egy férfihang.

Megtántorodott. Ez az a hang, amelyet olyan gyakran hallani vélt. Andreas!

Lassan megfordult. És tényleg Andreas Sarantost látta maga előtt. A férfit, akitől négy évvel ezelőtt éppen csak megmenekült.

Nem akart hinni a szemének. Amíg együtt voltak, Andreas egyetlenegyszer sem tette be a lábát a lakásába.

De most itt volt, és a jelenléte betöltötte az egész teret. Naominak elakadt a lélegzete. Ellentétes érzelmek viaskodtak benne. Az idő feledtette vele, hogy Andreas milyen hatással van rá. Vagy ez a hatás most még elsőprőbb, mint régen?

De hiszen nem lehet itt, mondta az esze, miközben a szíve egyre gyorsabban vert.

A férfi tekintete szinte hipnotizálta. Amikor tetőtől talpig végigmérte, mintha jéggé dermedt volna. Érezte, hogy végigfut a hátán a hideg.

Andreas haját kiszívta a nap, a bőre szép barna, az arca akár a görög isteneké. Az öltönye természetesen méretre szabott. Naomi pontosan tudta, hogy a teste alatta olyan, mintha egy zseniális szobrász formázta volna.

Ám a külsejénél is nagyobb hatással volt rá a kisugárzása és az egyénisége. Ez a férfi sötét hatalom, embereken uralkodik. Valaha ő is a kezében volt. Azt tette vele, amit csak akart. Ő még könnyögött is érte.

De azért is könnyögött, hogy engedje elmenni, miután neki nem volt ereje elhagyni őt. Andreas annak idején nagyon meggyötörte, és Naomi megfogadta, hogy soha többé nem áll szóba vele. Azt hitte, hogy a férfi örökre elment, hogy nem kell viszontlátnia.

De most itt volt. Miért? Miért?

– Mi az ördögöt keresel itt? – kérdezte hűvösen.

Mielőtt Andreas válaszolhatott volna, Hannah izgatottan megszólalt:

– Amikor az ajtó előtt állt, azt hittem, utasítottad a portást, hogy engedje fel. – Láthatóan még az asszony is ártalmatlan ismerősnek gondolta Andreast. – Úgy tett, mintha meghívtad volna, és azt mondta, hogy egy kicsit korán érkezett.

Naomi az asszony felé fordult, de alig hallotta a magyarázkodását. Túlságosan dühös volt Andreásra. Hogy merészel befurakodni ide?

A férfi megköszörülte a torkát, és Hannah-hoz fordult.

– Köszönöm, Mrs. McCarthy. Tökéletes vendéglátónak bizonyult, a tea kifogástalan volt. De most, hogy Naomi megérkezett, nyugodtan folytathatja a megszokott munkáját.

Naomi nem akart hinni a fülének. Andreas elküldte Hannah-t.

És Hannah, aki különben erős személyiség volt, nyomban engedelmeskedett.

Ez már több a soknál!

Naomi összeszorította a fogát.

– Most, hogy itt vagyok, ideje, hogy távozz!

Andreas várt, míg Hannah eltűnik, aztán félrebiccentette a fejét.

– Visszamegyek a nappaliba. Vagy jobb szeretnéd egy másik szobában lefolytatni a beszélgetésünket?

Egy másik szobában. A szavak egyértelmű jelentést hordoztak...

Pedig Andreasnak nincs szüksége hálószobára. Annak idején bárhol is találkoztak, az intim zónává változott.

Persze csak fizikai intimitásról volt szó.

– Az egyetlen hely, ahová méysz, az odakint van! – fortyant fel Naomi. – Nem érdekel, miért vagy itt. Már túl késő. Mindenki régen halott, és eltemették őket.

Az az Andreas, akit ismert, most kifejezéstelen szemmel utasította volna rendre. Csak az utolsó találkozásukon reagált másképp. Akkor dühös volt. Határtalanul dühös, amiért Naomi szakítani akar vele, mielőtt ő másik nőt talált volna.

De most mást olvasott ki a férfi tekintetéből. Az acélszürke szempár meglepődve szegeződött rá. Vagy inkább mulat rajta?

Talán viccesnek találja a hallottakat? Valószínűleg.

Csodálkozik, hogyan merészel ellenszegülni neki egy hétköznapi, gyöngé ember. Naomi felkapta a táskáját, elővette a mobilját, és bepötyögött három számot.

Megbökte a hívás gombot.

– Tűnj el azonnal, vagy közlöm a rendőrséggel, hogy betörtél ide.

Andreas rezzenéstelen arccal válaszolt:

– Ha meghallod, miért vagyok itt, kérni fogsz, hogy maradjak.

– Előbb kérnék meg egy cápát, hogy faljon fel.

Andreas hűvös mosolyra húzta érzéki száját.

– Ha már a felfalásnál tartunk, az utolsó étkezésem a repülőről rettenetes volt.

– Hogyhogy? Leereszkedtél a közönséges halandókhöz, és egy menetrend szerinti gépen utaztál?

– A magángépen is lehet rossz az étel. Mindenesetre megéheztem, amikor az elmúlt fél órában megcsapták az orromat a konyhából jövő isteni illatok. Fogadok, Mrs. McCarthy eleget főzött, hogy én is jóllakjak. Javaslom, méltányoljuk a fáradozását, és évés közben beszéljünk tovább!

Naomi megrázta a fejét, mintha így elűzhetné az Andreas nevű rémálmot. Csakhogy a férfi tényleg itt van, nem törődik a fenyegetéseivel, ráadásul meghívhatja magát vacsorára. Olyan arrogáns, hogy attól az embernek eláll a lélegzete.

– Azt hiszed, hogy mindenki csak sakkfigura a játékodban. De ha úgy véled, hogy engem is odébb tolhatsz, akkor egy újabb szintet léptél. Nemcsak a közönséges halandókat, hanem a valóságot is magad mögött hagyod.

Andreas válasz helyett csak hűvösen nézett rá. Naomi csettintett egyet az ujjával.

– Látod ezt? Létezek! És nem játszom veled egy olyan darabban, ahol te vagy az egyetlen, aki szót kap. Utoljára mondom: tűnj el!

Látta, amint a férfi arcán a szenvtelenség átadja a helyét a haragnak. Ha léteznek bukott angyalok, akkor pontosan így néznek ki: hihetetlenül szépek, félelmetesek és tiszteletet parancsolóak.

Andreas nagyot sóhajtva lehajtotta a fejét.

Naomi megremegett. Ökölbe szorította a kezét, és arra gondolt, milyen lenne beletúrni a férfi selymes hajába.

Aztán Andreas gúnyos hangon megkérdezte:

– Így fogadod imádott férjedet, miután négy éve nem láttad?